

Malgrat tot, el vent seguirà onejant entre els teus cabells

Un relat de: [Perkins](#)

Se sent una música atropellada pel martiri del meu cor. Un torment imprevisible, que sorgeix a flor de pell i s'amaga a les profunditats sense previ avís. Un turment que sempre m'acompanyarà. Ja que el meu torment ets tu. Tu, que amb la teva melodia em fas fugir, tu, que amb la teva malícia m'entristeixes, tu, que no em deixes ni dormir, tu, que el meu amor esvaeixes. No me'n puc escapar. Et tindrè sempre al meu voltant, atropellant els meus sentiments, esvaint els meus somriures, entristint els meus últims dies.

Canvia! Desperta! Mira!

Al teu voltant no només hi ets tu. També hi sóc jo. Insignificant, no obstant, al teu costat. Tu, imponent, ombra em fas constantment, no em veus, em trepitges. Sents pena? Sents llàstima? Sents alguna cosa? Sovint poso en dubte que tinguis capacitat de sentir que jo puc sentir. Per què no ho oblides tot i vens amb mi? Per què no t'adones que jo també sóc humà, com tu, com tots? No t'adones que em fas mal? No t'adones que em tens esclavitzat? Dominat? Enamorat? I és que no t'adones de res, després de tant de temps?

Reacciona!

Si realment les teves paraules són certes, reacciona...

Malgrat tot, el vent seguirà onejant entre els teus cabells